

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **N. J.**, zastoupena Mgr. Helenou Pindejovou, advokátkou se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 10. 2023, č. j. 34 Az 37/2022-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna ustanovené advokátky Mgr. Heleny Pindejové **se určuje** částkou 3 400 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 11. 2022, č. j. OAM-929/ZA-ZA11-ZA10-2022, žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) zamítl shora označeným rozsudkem. Plné znění napadeného rozsudku je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížností, a to z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona

č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). V prvním okruhu námitek poukazovala na nepřezkoumatelnost. Závěr soudu o tom, že stěžovatelka mohla námitku poukazující na její psychické obtíže uplatnit již v řízení před žalovaným, nemá oporu ve spisovém materiálu. V daném případě nebylo vzato v potaz ani začlenění stěžovatelky do české společnosti, jakož i její rodinná, sociální a ekonomická situace. Stěžovatelka je názoru, že jí měla být udělena s ohledem na veškeré skutkové okolnosti věci nějaká z forem mezinárodní ochrany. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu spolu s rozhodnutím žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil se závěry krajského soudu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl, příp. odmítl pro nepřijatelnost.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro kasační soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost rovněž tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat např. tehdy, nerespektoval-li krajský (městský) soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013-18, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 7 Azs 13/2014-52, či např. ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Uvedené závěry jsou aplikovatelné i po novele soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb. (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 Azs 171/2021-47 atp.).

pokračování

[7] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] V posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Danou věc naopak posoudil v souladu s konstantní (přiléhavou) judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvod se odchýlit.

[9] Ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti, resp. vadnosti rozsudku krajského soudu lze odkázat např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, či ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, atp. Podle názoru Nejvyššího správního soudu postupoval krajský soud v souladu s uvedenou judikaturou. Jeho závěry jsou srozumitelné a plně přezkoumatelné. Krajský soud důkladně vypořádal všechny stěžejní žalobní námítky. I rozhodnutí žalovaného je srozumitelné a dostatečně odůvodněno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25). Zrušení rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze dané rozhodnutí meritorně přezkoumat (v tomto ohledu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, atp.). Takovými vadami rozsudek krajského soudu, resp. rozhodnutí žalovaného netrpí.

[10] I postup při zjišťování skutkového stavu má oporu v právní úpravě a judikatuře (v tomto ohledu srov. § 3 správního řádu a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-65, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004-43, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66). Žalovaný důkladně zkoumal okolnosti dané věci, přičemž zohlednil i stěžovatelkou akcentované skutečnosti a podklady. Nedopustil se ani žádné jiné podstatné vady, která by měla vliv na výsledek daného řízení. Krajský soud proto nepochybil, pokud z jeho závěrů vyšel (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007-60, ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83, č. 2406/2011 Sb. NSS, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112, ze dne 25. 5. 2017, č. j. 5 As 49/2016-198, ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 As 15/2016-85, ze dne 27. 8. 2019, č. j. 1 Azs 343/2018-28, či ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 245/2019-38). Není pravdou ani to, že by v daném případě nebyla posuzována rodinná, sociální či ekonomická situace, resp. délka pobytu stěžovatelky na našem území

a její věk. Jak žalovaný, tak krajský soud se uvedenými skutečnostmi ve svých rozhodnutích zabývali (srov. str. 6 a násl. rozhodnutí žalovaného, resp. bod 19 rozsudku krajského soudu).

[11] Podle názoru Nejvyššího správního soudu žalovaný a návazně i krajský soud důkladně zkoumali splnění podmínek dle § 12 a násl. zákona o azylu. Správně dovodili, že stěžovatelkou tvrzené důvody (přivýknutí životu v České republice, absence vazeb v domovské zemi, komplikace spojené s návratem do vlasti, její věk, obtížnou zaměstnavatelnost atp.) nelze považovat za azylově relevantní důvody (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 Azs 98/2018-22, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 6 Azs 243/2020-25, ze dne 11. 9. 2014, č. j. 5 Azs 22/2013-31, ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016-25, ze dne 10. 12. 2020, č. j. 7 Azs 250/2020-33, ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 Azs 171/2021-47, ze dne 9. 2. 2022, č. j. 5 Azs 85/2021-32, atp.). Jak správně dodal krajský soud, stěžovatelka nebyla na území Ruské federace ani na území České republiky nikdy politicky či jinak veřejně aktivní; v minulosti několikrát zemi původu navštívila, vždy vše proběhlo bez problémů. Podle informace OAMP – Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 31. 10. 2022, z níž žalovaný mj. vycházel, nečelí občané Ruské federace navracející se do vlasti obecně žádným problémům. Stěžovatelka nepatří do skupiny aktivistů, novinářů, bloggerů atp., jež by mohly být podle zjištěných informací v případě návratu do Ruska potenciálně vystaveny zvýšenému zájmu bezpečnostních složek. Uvedené závěry krajského soudu přitom stěžovatelka ani nezpochybňuje. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky téhož soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 10. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[12] I při posuzování humanitárního azylu bylo postupováno v souladu s právní úpravou a judikaturou. Humanitární azyl je ze své povahy výjimečný institut, který se uděluje např. osobám těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně postiženy humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory, a je koncipován jako dobrodíní státu, a nikoli jako právo na přiznání azylu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010-92, ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47, ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016-31). Stran doplňkové ochrany lze rovněž odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozhodnutí ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 463/2004-43, ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 Azs 31/2010-69, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 21. 5. 2008, č. j. 2 Azs 48/2007-71, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, atp. Žalovaný a krajský soud postupovali v souladu s východisky označené judikatury.

pokračování

[13] S krajským soudem lze s ohledem na obsah spisového materiálu souhlasit i v tom, že poukaz na nepříznivý psychický stav stěžovatelka vznesla až v řízení před krajským soudem, a nikoliv v řízení před žalovaným. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu*. Jedná se o obecnou zásadu, podle které soudy ve správním soudnictví postupují (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2023, č. j. 4 Azs 313/2023-29). Z předmětné zásady však existují určité výjimky. Specifický důvod prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. vyplývá z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, podle něhož jsou členské státy EU povinny zajistit, aby měl žadatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany k dispozici účinný opravný prostředek, jehož podstatou je úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, a to alespoň v řízení o opravném prostředku u soudu prvního stupně (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27, ze dne 16. 6. 2023, č. j. 2 Azs 23/2023-49, ze dne 19. 10. 2023, č. j. 10 Azs 138/2023-43, ze dne 20. 12. 2023, č. j. 4 Azs 313/2023-29, atp.). Aplikací čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice a jeho konkrétními dopady do soudního řízení správního se přitom Nejvyšší správní soud v rámci své rozhodovací praxe zabýval opakovaně. V rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, dovodil, že (i při zohlednění dotčeného článku procedurální směrnice) lze uplatňovat pouze takové nové skutečnosti, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem. Současně zdůraznil, že „[p]ovinnost určenou čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztržštění vylíčení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32). Dlužno dodat, že Ústavní soud na základě ústavní stížnosti proti citovanému rozsudku úvahy Nejvyššího správního soudu dále korigoval a rozvedl v tom směru, že může existovat množství ospravedlnitelných důvodů, pro něž žadatel o mezinárodní ochranu nesdělí správnímu orgánu všechny rozhodné skutečnosti. Mezi takové ospravedlnitelné důvody Ústavní soud zařadil například to, že „dotazování při osobním pohovoru se této skutečnosti netýkalo a konkrétní informaci nezjistilo; osobní pohovor nebyl proveden; žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu; trauma, stud nebo jiné zábrany mohly zabránit úplnému ústnímu svědectví při osobním pohovoru (zejména v případě těch, kteří přežili mučení, sexuální násilí či pronásledování z důvodu sexuality); pohlaví tazatele nebo tlumočnicka mohlo být pro žadatele zábranou“ (viz nálezh Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16 a dále usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2023, č. j. 2 Azs 23/2023-49, či ze dne 20. 12. 2023, č. j. 4 Azs 313/2023-29).

[14] Optikou výše uvedených východisek nahlížel na danou věc i krajský soud. Správně dovodil, že stěžovatelka v žalobě nově tvrdila, že v minulosti pravidelně užívala léky na deprese, úzkosti, spánkové problémy a přidružené psychické potíže. Tyto léky jí však podle jejího tvrzení byly v průběhu pobytu ve vězení vysazeny. Uvedené skutečnosti však byly stěžovatelce bezesporu známy ještě před tím, než o mezinárodní ochranu požádala, tedy ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Nejedná se přitom o skutečnosti, které by ve správním řízení bez svého zavinění uvést nemohla. Stěžovatelka se zároveň nenacházela v situaci, kdy by sdělení těchto skutečností až v řízení před soudem bylo možné akceptovat

z ospravedlnitelných důvodů (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16). Tvrzení stěžovatelky, že na svůj zdravotní stav zřejmě nebyla žalovaným dotázána, takovým ospravedlnitelným důvodem není a nadto není pravdivé (neodpovídá obsahu správního spisu). Stěžovatelka byla na zdravotní stav žalovaným přímo dotazována a uvedla pouze obtíže s vysokým krevním tlakem, vč. odpovídající medicíny. Jiné zdravotní obtíže, mezi něž deprese, úzkosti či problémy se spánkem bezesporu patří, nezmínila ani nenaznačila. V řízení o žalobě pak stěžovatelka svá tvrzení relevantně nedoložila, přičemž i samotná stížná argumentace je jiná než ta, kterou stěžovatelka vznesla v řízení před krajským soudem (nekonzistentní). Byť i před krajským soudem tvrdila psychické obtíže, jejich neuvedení v řízení před správním orgánem odůvodnila tím, že se jí na tyto skutečnosti nikdo neptal, tj. nikoliv tím, že by jejich neuvedení bylo způsobeno samotným psychickým stavem. Stěžovatelčina argumentace je tedy přinejmenším nekonzistentní. Nejvyšší správní soud z opatrnosti dodává, že skutkové okolnosti nyní posuzované věci nelze vztáhnout ani pod žádnou ze situací, za nichž judikatura připustila nutnost prolomení § 75 s. ř. s., resp. nutnost udělení mezinárodní ochrany (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27, ze dne 16. 6. 2023, č. j. 2 Azs 23/2023-49, ze dne 19. 10. 2023, č. j. 10 Azs 138/2023-43, ze dne 20. 12. 2023, č. j. 4 Azs 313/2023-29, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 13. 12. 2016, stížnost č. 41738/10, *Paposhvili* proti Belgii, či rozsudek Soudního dvora EU ze dne 15. 2. 2016 ve věci *J. N. v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, C-601/15).

[15] Z hlediska celkového kontextu věci nelze přehlédnout, že stěžovatelka žádost o udělení mezinárodní ochrany podala až poté, co jí hrozil zásah do jejího pobytového statusu (kterýžto byl vyvolán její opakovanou trestnou činností). Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom ustálila na závěru, že udělení mezinárodní ochrany nelze zaměňovat s jinými způsoby legalizace pobytu na území České republiky (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). I v dalších ohledech Nejvyšší správní soud plně souzní s argumentací žalovaného, resp. krajského soudu, neboť jejich postup má plnou oporu v právní úpravě a judikatuře. Nejvyšší správní soud proto v podrobnostech odkazuje na rozhodnutí žalovaného, resp. na rozsudek krajského soudu.

[16] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., a usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a proto jí náhrada nákladů nenáleží. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

[18] Stěžovatelce byla krajským soudem ustanovena zástupkyně Mgr. Helena Pindejová, advokátka. Podle § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před

pokračování

krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle věty první téhož ustanovení zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovené zástupkyni náleží v souladu s § 7, § 9 odst. 4, a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby (kasační stížnost) ve výši 3 100 Kč a dále náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Daň z přidané hodnoty netvoří součást těchto nákladů, neboť zástupkyně stěžovatelky nedoložila, že je jejím plátcem (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu; srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2023, č. j. 3 Azs 90/2022-50, či ze dne 11. 1. 2024, č. j. 3 Azs 88/2023-52). Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 3 400 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu